3 Μαΐου 2018

Κλαίρη Αγγελίδου: μια γυναίκα που αγαπώ και θαυμάζω

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός





«Νομίζω πως είναι δικά μου λόγια αυτά που μου γράφεις. Τόσο πολύ ταιριάζουμε». Λόγια της πολυαγαπημένης μου κ. Κλαίρης Αγγελίδου που θα μείνουν όσο ζω τυπωμένα στη μνήμη μου. Πολύ τιμητικά για μένα αυτά τα λόγια της, όταν της παρουσίαζα προσχέδια ομιλιών κάθε μέρα για να μιλήσει σε εκδηλώσεις σε όλη την Κύπρο. Δεν νομίζω να υπάρξει, ούτε υπήρξε άλλος Υπουργός με τέτοια δράση σε όλο το νησί. Καθημερινά αλώνιζε πόλεις και χωριά. Στις πιο πολλές εξορμήσεις της τη συνόδευα κι εγώ με μεγάλη χαρά. Κάθε Παρασκευή έπαιρνε μαζί της πάνω από έξη ή εφτά ομιλίες, γιατί το Σαββατοκυρίακο ήταν φορτωμένο από πρωίας μέχρι νυκτός.

Πώς βρέθηκα μαζί της στο Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού ως Λειτουργός στο Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων; Ήμουν στη Νέα Υόρκη, στην πρωτεύουσα της πολιτείας, στο Άλμπανι, με υποτροφία για το μεταπτυχιακό μου, και μού

τηλεφώνησε η μητέρα μου ότι έμαθε από τον τότε κοινοτάρχη μας μ. Σολωμή Σούγλη ότι η κ. Κλαίρη Αγγελίδου θα με αποσπάσει από τα σχολεία και θα με πάρει μαζί της στο Υπουργείο.
Χάρηκα πάρα πολύ. Το θεώρησα μεγάλη τιμή να υπηρετήσω την κ. Αγγελίδου που πρόσφατα είχε γίνει Υπουργός. Μόλις γύρισα προς τα τέλη Μαΐου του 1993, πήγα στο Υπουργείο. Βεβαίως, έμαθα ότι η κ. Κλαίρη εισηγήθηκε στην κ. Κούλα Παρασκευά να είναι μαζί της, αφού ήταν πολύ καλές φίλες. Η κ. Παρασκευά ήταν Βοηθός Διευθύντρια στο σχολείο, όπου ήταν Διευθύντρια η κ. Αγγελίδου. Όμως, η καλή μου κ. Παρασκευά, η αγαπημένη μου φιλόλογος και πρότυπό μου από παιδί, τής πρότεινε να με καλέσει εμένα, επειδή θα ήταν δύσκολο να μετακινείται από τη Λεμεσό.
Έτσι, οφείλω τη συνεργασία μου με την κ. Αγγελίδου στην κ. Παρασκευά, η οποία και μου γνώρισε την κ. Αγγελίδου κάποια χρόνια πριν, εκφράζοντάς της και την αγάπη της για μένα. Από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας μας ένιωσα ότι είχα μπροστά μου έναν υπέροχο άνθρωπο αρετής, μια κυρία με ευπρέπεια, καλοσύνη, αρχοντιά και ευγένεια ψυχής. Έναν πνευματικό άνθρωπο, με αρχές και ιδανικά, με αξιοπρέπεια, σεμνότητα, στωικότητα, ηπιότητα, μια αγωνίστρια της πατρίδας μα και της ζωής, μια όμορφη γυναίκα που σε τύλιγε με τη θαλπωρή της αγάπης της.
Ασφαλώς, τη θαύμαζα από χρόνια. Θαύμαζα τις αρχές και τα ιδανικά της, τα πολυποίκιλα ταλέντα της, την πολυσχιδή δράση της, τον δυναμισμό, την αγωνιστικότητά της. Τη θυμάμαι στο Λύκειο Ελληνίδων Αμμοχώστου με την αείμνηστη Μαρία Π. Ιωάννου. Κι ύστερα, μετά την εισβολή, την ξανάκουσα και την ξαναείδα στη Δερύνεια, στα τσαντίρια, που ξεσήκωσε τις καρδιές και τις ψυχές μας.
Θυμάμαι το δέος, τη συναισθηματική φόρτιση, την ανάταση, τα δάκρυα σαν μας μιλούσε και μας ταξίδευε σε μέρη αγαπημένα που μας πονούν. Ζητούσε το δίκιο μας, απαιτούσε από τους δυνατούς της γης να μας βοηθήσουν. Εκεί έδειξε ακριβώς και τις ηγετικές ικανότητές της, την ανθεκτικότητά της, τον αλτρουισμό της, πόσο συναινετικός και ανεκτικός άνθρωπος είναι. Όλο το βράδυ στο τσαντίρι έγραφε ανακοινώσεις, κοιμόταν ελάχιστα και το πρωί βρισκόταν στο σχολείο της, για να ξανάρθει στη Δερύνεια πάλι μετά το σχολείο. Εκεί ήταν σαν μια μάνα που αγκάλιαζε με τις φτερούγες της όλες μας, πάντα με τον καλό της λόγο, την αγάπη, τη ζεστασιά και τη μεγαλοψυχία της.
Αναντίλεκτα, σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής της εκείνο που της έδινε δύναμη ήταν η μεγάλη πίστη της στον Θεό. Έτσι, με τη βοήθεια του Θεού, με τη δύναμη της προσευχής, κατάφερε να αντιμετωπίσει την εισβολή και τον ξεριζωμό, αλλά κυρίως να σταθεί στα πόδια της μετά τον χαμό του πολυαγαπημένου της Νίκου Αγγελίδη, του φοιτητικού της έρωτα, του συναγωνιστή της την περίοδο του αγώνα, του πατέρα των παιδιών της και τρυφερού συζύγου της.
Οπωσδήποτε, την κ. Κλαίρη Αγγελίδου τη γνώρισα καλύτερα τα δύο χρόνια που

ήμουν μαζί της στο Υπουργείο. Δηλώνω με ειλικρίνεια και με περισσή ευγνωμοσύνη ότι αυτά τα δυο χρόνια μαζί της μού καθόρισαν τη μετέπειτα εξέλιξη της ζωής μου. Μαζί της γνώρισα πάρα πολύ κόσμο από όλες τις επαρχίες, αλλά κυρίως από την επαρχία Αμμοχώστου. Έτσι, ξεκίνησε η πορεία μου στην πολιτική. Κατά συνέπεια, της το οφείλω.

Αξίζει να τονίσω ότι μου είχε μεγάλη εμπιστοσύνη, μού έδειχνε απέραντη αγάπη, με στήριζε πάντα. Με έστελνε να την αντιπροσωπεύσω σε διάφορες εκδηλώσεις, κυρίως όταν έλειπε στο εξωτερικό ή συνέπιπταν κάποιες υποχρεώσεις της. Με προωθούσε διαρκώς. Έμαθα πολλά από την κ. Κλαίρη, όπως το ότι πάντα ευχαριστούσε με επιστολή όποιον συνεργαζόταν μαζί του, φερόταν με πολλή ευγένεια στους συνεργάτες της, στις δύσκολες στιγμές της πάντα κατέφευγε στην προσευχή κ.ά.

Είναι πρόδηλο ότι αυτή η γυναίκα ποτέ της δεν ένιωσε μίσος, ή φθόνο ή ζήλεια για κανένα. Μόνο αγάπη. Ποτέ μου δεν την άκουσα να κατηγορεί κανένα, ίσα-ίσα που συγχωρούσε και όσους της έκαναν κακό, και ακόμη τους βοηθούσε, ενώ ήξερε ότι αυτοί της έσκαβαν τον λάκκο. Πολλές φορές έκανε πως δεν καταλαβαίνει, ενώ ήξερε πολύ καλά τι συμβαίνει. Γι’ αυτό την αγάπησα πολύ ως πνευματική μου μητέρα, και από τότε ένας όμορφος δεσμός μάς συνδέει μαζί με όλη την οικογένειά της, τα αγόρια της τα νιώθω ως αδέλφια μου.

Αξιοθαύμαστη ήταν η αντοχή της, η εργατικότητά της, η συνέπειά της. Κοιμόταν πάντα πολύ λίγες ώρες. Είχε μια απίστευτη ευκολία να γεμίζει τις κόλλες της με τις αναμνήσεις της. Μετουσίωνε τον πόνο και την οδύνη του ξεριζωμού σε στίχους αλλά και σε πρόζα. Αυτός ήταν πάντα ο δικός της τρόπος αντίδρασης. Κάτι σαν κάθαρση ψυχής. Επιπλέον, ήταν ένας άνθρωπος ονειροπόλος, ιδεολόγος, οραματιστής. Μαζί με το όραμα, όμως, συνύφαινε και την πράξη. Έτσι, άφησε τη σφραγίδα της στα εκπαιδευτικά πράγματα του νησιού μας.

Ταυτόχρονα ήταν προικισμένη και με επικοινωνιακές ικανότητες, με προσήνεια, πάντα ευειδής και πρόσχαρη, αφτιασίδωτη και ανυπόκριτη, αυθεντική, σκλάβωνε όποιον τη γνώριζε, για τούτο και παντού σε όλη την Κύπρο αλλά και σε όλη την Ελλάδα το θεωρούσαν τιμή τους να την προσκαλέσουν στις εκδηλώσεις τους ως ομιλήτρια, που ομολογουμένως ήταν καταπληκτική. Ο λόγος της πάντα είχε την ποιητική μαγεία, πάντα συνάρπαζε το ύφος της, η θεατρικότητά της, η αμεσότητά της.

Δεν θα μπορούσα να ξεχάσω την έκπληξη που ετοιμάσαμε για τα 80χρονα του μεγάλου ποιητή μας, του αείμνηστου Κώστα Μόντη στο Υπουργείο, στις 18 Φεβρουαρίου το 1994. Τον κάλεσα να έρθει, χωρίς να υποπτευθεί τίποτα, και μόλις τον πήρα στο γραφείο της Υπουργού μας, τον περίμενε η τούρτα των γενεθλίων του και οι ευχές όλων μας. Συγκινήθηκε και ευχαριστήθηκε πάρα πολύ ο ποιητής μας.

Καταληκτικά, θα μπορούσα να γράψω πολλές σελίδες ακόμα για την αγαπημένη

μου κουμπάρα, αφού μας πάντρεψε και είναι όλα αυτά τα χρόνια δίπλα μας. Την αγαπώ απεριόριστα, τη θαυμάζω και την ευγνωμονώ για όσα μου προσφέρει συνεχώς. Τη θαυμάζω ως αγωνίστρια της ΕΟΚΑ, ως Πρόεδρο του Λυκείου Ελληνίδων, ως φιλόλογο που οι μαθήτριές της τη λατρεύουν ίσαμε τώρα, ως ποιήτρια, ως Υπουργό, ως πνευματικό άνθρωπο, ως ουμανίστρια, ως γυναίκα της προσφυγιάς που αναγκάστηκε να μεγαλώσει μόνη τα παιδιά της, ως νεόνυμφη που μετά τον γάμο της έμεινε μόνη στην Αθήνα, γιατί ο αγαπημένος της γύρισε στην Κύπρο για να ενταχθεί στον Αγώνα.

Τη θαυμάζω ακόμη για την αγάπη της για την πόλη της, τους αγώνες που έκανε, τα ποιήματα και τα πεζά που της αφιέρωσε, και πιστεύω ακράδαντα ότι κανένας άλλος συμπολίτης της δεν πρόσφερε σε αυτή την αμμοχωσμένη πόλη όσα πρόσφερε όλα αυτά τα χρόνια η κ. Κλαίρη Αγγελίδου.

Η Παναγιά μας να την έχει καλά για να συνεχίσει την πνευματική δημιουργία της και να χαρεί την οικογένειά της. Την ευχαριστώ για όλη την αγάπη της.

Της εύχομαι ο Θεός να δώσει να γυρίσει στην αγαπημένη της πόλη.